

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Tinta és korom**

1. Tinta és korom

Mirella

A patkódobogás tompa zaja lassan enyészetbe veszett a nedves tölgyesben. Mirella csak ekkor engedte ki a tüdejét szorongató levegőt, s visszahúzta törét a szekénderék sötétjébe. A veszély elmúltával Borda is előbukkant a mohás bokrok közül, elégedett morgással rázva meg kormos bundáját.

A mészégető kalyiba félhomályában Mirella előhalásztta az ülés alatt rejtegetett, szíjjal átkötött bőrmappát. Az úri adószedőtől zsákmányolt adólajstrom lapjai pergő hangot adtak, ahogy a nő beavatott szemmel lapozni kezdte a tisztartó körmöléseit. Nem kellett sok idő, hogy csipkelődő mosoly üljön ki az arcára: a szorgos tintavonalak mögött ordító hamisítások éktelenkedtek.

– Hát persze! – kuncogott halkan, s megkocogtatta a pergament. – A körtvélyesi fűszerkalmár háromszoros portékát hoz be a kapun, míg a szegény jobbágyok dézsmáját a duplájára kerekíti. A pulykavörös képű kapzsi uraság így tömi a saját erszényét.

Borda vakkantott egyet, mintha csak helyeselné a felfedezéshez. Mirella gondosan visszagöngyölte a lajstromot, és elégedetten paskolta meg a kutya fejét. Ez az írás nem csupán papír volt, hanem a legélesebb tör, amivel a kapunál pöffeszkedő kalmárt móresre taníthatják. A szekér kerekei hamarosan újra megindultak a ködbe burkolózó dűlőúton, egyenesen a vásárváros felé, ahol a fűszerporos elszámolás ideje gyorsan közeledett.